Zbirka odločb sodne prakse

SODBA SODIŠČA (veliki senat)

z dne 26. julija 2017 *

„Predhodno odločanje – Uredba (EU) št. 604/2013 – Določitev države članice, odgovorne za obravnavanje prošnje za mednarodno zaščito, ki jo v eni od držav članic vloži državljan tretje države – Člen 20 – Začetek postopka določitve – Vložitev prošnje za mednarodno zaščito – Poročilo, ki ga pripravijo organi in ki prispe do pristojnih organov – Člen 21(1) – Roki, določeni za predložitev zahteve za sprejem – Prenos odgovornosti na drugo državo članico – Člen 27 – Pravno sredstvo – Obseg sodnega nadzora“

V zadevi C-670/16,

katere predmet je predlog za sprejetje predhodne odločbe na podlagi člena 267 PDEU, ki ga je vložilo Verwaltungsgericht Minden (upravno sodišče v Mindnu, Nemčija) z odločbo z dne 22. decembra 2016, ki je na Sodišče prispela 29. decembra 2016, v postopku

Tsegezab Mengesteab

proti

Bundesrepublik Deutschland,

SODIŠČE (veliki senat),

v sestavi K. Lenaerts, predsednik, A. Tizzano, podpredsednik, R. Silva de Lapuerta, predsednica senata, M. Ilešič in L. Bay Larsen (poročevalec), predsednika senatov, E. Levits, J.–C. Bonichot, A. Arabadjiev, sodniki, C. Toader, sodnica, M. Safjan, C. G. Fernlund, C. Vajda, S. Rodin, F. Biltgen, sodniki, in K. Jürimäe, sodnica,

generalna pravobranilka: E. Sharpston,

sodna tajnica: C. Strömholm, administratorka,

na podlagi pisnega postopka in obravnave z dne 25. aprila 2017,

ob upoštevanju stališč, ki so jih predložili:

– za T. Mengesteaba D. Ottembrino, odvetnica,

– za nemško vlado T. Henze in R. Kanitz, agenta,

– za madžarsko vlado M. Z. Fehér in M. M. Tátrai, agenta,

– za vlado Združenega kraljestva C. Crane, agentka, skupaj z D. Blundellom, barrister,

* Jezik postopka: nemščina.

– za Evropsko komisijo M. Condou-Durande in G. Wils, agenta,

po predstavitvi sklepnih predlogov generalne pravobranilke na obravnavi 20. junija 2017

izreka naslednjo

Sodbo

1 Predlog za sprejetje predhodne odločbe se nanaša na razlago členov 17(1), 20(2), 21(1) in 22(7) Uredbe (EU) št. 604/2013 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 26. junija 2013 o vzpostavitvi meril in mehanizmov za določitev države članice, odgovorne za obravnavanje prošnje za mednarodno zaščito, ki jo v eni od držav članic vloži državljan tretje države ali oseba brez državljanstva (UL 2013, L 180, str. 31, v nadaljevanju: Uredba Dublin III).

2 Ta predlog je bil vložen v okviru spora med Tsegezabom Mengesteabom, eritrejskim državljanom, in Bundesrepublik Deutschland (Zvezna republika Nemčija), ki jo zastopa Bundesamt für Migration und Flüchtlinge (zvezni urad za migracije in begunce) (v nadaljevanju: urad), v zvezi z odločbo tega urada, s katero je bila zavrnjena prošnja T. Mengesteaba za azil, ugotovljen neobstoj razlogov, ki bi prepovedovali njegovo odstranitev, odrejena njegova predaja Italiji in proti njemu izrečena šestmesečna prepoved vstopa in prebivanja od dneva odstranitve.

Pravni okvir

Pravo Unije

Uredba (ES) št. 343/2003

3 Uredba Sveta (ES) št. 343/2003 z dne 18. februarja 2003 o vzpostavitvi meril in mehanizmov za določitev države članice, odgovorne za obravnavanje prošnje za azil, ki jo v eni od držav članic vloži državljan tretje države (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 19, zvezek 6, str. 109) je bila razveljavljena in nadomeščena z Uredbo Dublin III.

4 Člen 4(2) Uredbe št. 343/2003 je določal:

„Prošnja se šteje za vloženo, ko obrazec, ki ga predloži prosilec za azil, ali poročilo, ki ga pripravi pristojni organ, prispe do pristojnega organa države članice. Če prošnja ni pisna, mora biti čas med izjavo o nameri in pripravo poročila čim krajši.“

Uredba (ES) št. 1560/2003

5 V točki 7 dela I seznama A v Prilogi II k Uredbi Komisije (ES) št. 1560/2003 z dne 2. septembra 2003 o podrobnih pravilih za uporabo Uredbe Sveta (ES) št. 343/2003 (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 19, zvezek 6, str. 200), kakor je bila spremenjena z Izvedbeno uredbo Komisije (EU) št. 118/2014 z dne 30. januarja 2014 (UL 2014, L 39, str. 1), je med dokazi za nezakonit vstop na ozemlje preko zunanje meje naveden „pozitivni rezultat, ki ga posreduje sistem Eurodac po primerjavi prstnih odtisov prosilca s prstnimi odtisi, odvzetimi v skladu s členom 14 [Uredbe (EU) št. 603/2013 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 26. junija 2013 o vzpostavitvi sistema Eurodac za primerjavo prstnih odtisov zaradi učinkovite uporabe Uredbe št. 604/2013 in o zahtevah za primerjavo s podatki iz sistema Eurodac, ki jih vložijo organi kazenskega pregona držav članic in Europol za namene

kazenskega pregona, ter o spremembi Uredbe (EU) št. 1077/2011 o ustanovitvi Evropske agencije za operativno upravljanje obsežnih informacijskih sistemov s področja svobode, varnosti in pravice (UL 2013, L 180, str. 1)].“

Direktiva 2013/32/EU

6 Člen 6, od (1) do (4), Direktive 2013/32/EU Evropskega parlamenta in Sveta z dne 26. junija 2013 o skupnih postopkih za priznanje ali odvzem mednarodne zaščite (UL 2013, L 180, str. 60, v nadaljevanju: Direktiva o postopkih) določa:

„1. Ko prosilec poda prošnjo za mednarodno zaščito pri organu, ki je po nacionalnem pravu pristojno za evidentiranje takšnih prošenj, se prošnja evidentira najpozneje tri delovne dni potem, ko je prošnja podana.

Če se prošnja za mednarodno zaščito poda pri drugih organih, za katere je verjetno, da bodo prejeli takšne prošnje, vendar po nacionalnem pravu niso pristojni za evidentiranje, države članice zagotovijo, da se prošnja evidentira najpozneje šest dni potem, ko je prošnja podana.

[…]

2. Države članice zagotovijo, da ima oseba, ki poda prošnjo za mednarodno zaščito, dejansko možnost, da jo vloži v najkrajšem možnem času. […]

3. Brez poseganja v odstavek 2 lahko države članice zahtevajo, da se prošnje za mednarodno zaščito vložijo osebno in/ali na določenem mestu.

4. Ne glede na odstavek 3 se za prošnjo za mednarodno zaščito šteje, da je bila vložena, ko obrazec, ki ga predloži prosilec ali, kadar tako določa nacionalno pravo, uradno poročilo prejmejo pristojni organi zadevne države članice.“

7 Člen 31(3) te direktive določa:

„Države članice zagotovijo, da se postopek obravnavanja zaključi v šestih mesecih od vložitve prošnje.

Kadar se prošnja obravnava po postopku, določenem v Uredbi [Dublin III], šestmesečni rok začne teči takrat, ko se v skladu z navedeno uredbo ugotovi, katera država članica je odgovorna za njeno obravnavanje, prosilec pa je na ozemlju te države članice in pod nadzorom pristojnega organa.

[…]“

Direktiva 2013/33/EU

8 Člen 6(1) Direktive 2013/33/EU Evropskega parlamenta in Sveta z dne 26. junija 2013 o standardih za sprejem prosilcev za mednarodno zaščito (UL 2013, L 180, str. 96) določa:

„Države članice zagotovijo, da prosilec v treh dneh po vložitvi prošnje za mednarodno zaščito dobi dokument, izdan na njegovo ime, ki potrjuje njegov status prosilca ali dokazuje, da mu je dovoljeno ostati na ozemlju države članice dokler odločanje o njegovi vlogi ni končano ali dokler njegovo vlogo obravnavajo.

[…]“

9 Člen 14(2) te direktive določa:

„Dostop do izobraževalnega sistema se ne odloži za več kot tri mesece od datuma, ko je mladoletnik vložil prošnjo za mednarodno zaščito ali je bila vložena v njegovem imenu.

[…]“

10 Člen 17(1) navedene direktive določa:

„Države članice zagotovijo, da so prosilcem ob podaji prošnje za mednarodno zaščito na voljo materialni pogoji za sprejem.“

Uredba Eurodac

11 Uredba št. 603/2013 (v nadaljevanju: Uredba Eurodac) v členu 9(1) določa:

„Vsaka država članica nemudoma vzame prstne odtise vseh prstov vsakemu prosilcu za mednarodno zaščito, ki je star vsaj 14 let, ter jih čim hitreje in najpozneje 72 ur od vložitve njegove prošnje za mednarodno zaščito, kot je opredeljeno v členu 20(2) Uredbe [Dublin III] posreduje centralnemu sistemu skupaj s podatki iz člena 11(b) do (g) te uredbe.

[…]“

12 Člen 14(1) Uredbe Eurodac določa:

„Vsaka država članica nemudoma odvzame prstne odtise vseh prstov vsakemu državljanu tretje države ali osebi brez državljanstva, ki je dopolnila vsaj 14 let, ki so jo pristojni nadzorni organi prijeli zaradi nezakonitega prehoda meje te države članice po kopnem, morju ali zraku, ko je prišla iz tretje države, in ki je niso poslali nazaj, ali ki ostaja fizično prisotna na ozemlju držav članic in ni priprta, zaprta ali pridržana celo obdobje med prijetjem in odstranitvijo na podlagi odločitve, da se jo pošlje nazaj.“

Uredba Dublin III

13 V uvodnih izjavah 4, 5, 9 in 19 Uredbe Dublin III je navedeno:

„(4) Sklepi [Evropskega sveta na posebnem zasedanju v Tampereju 15. in 16. oktobra 1999] navajajo tudi, da bi moral [skupni evropski azilni sistem] v kratkem času vključevati tudi jasen in izvedljiv način za določitev države članice, odgovorne za obravnavanje prošnje za azil.

(5) Tak način bi moral temeljiti na objektivnih, poštenih merilih za zadevne države članice in osebe. Zlasti bi moral omogočati hitro določitev odgovorne države članice, da bi se zagotovil učinkovit dostop do postopkov za priznanje mednarodne zaščite in ne bi bil ogrožen cilj hitre obravnave prošenj za mednarodno zaščito.

[…]

(9) Ob upoštevanju rezultatov opravljenega ocenjevanja instrumenta prve faze je na tej stopnji primerno potrditi načela, na katerih temelji Uredba [št. 343/2003], hkrati pa na podlagi izkušenj uvesti potrebne izboljšave učinkovitosti Dublinskega sistema ter zaščite, ki se prizna prosilcem po tem sistemu. […]

[…]

(19) Da se zagotovi učinkovita zaščita pravic zadevnih oseb, bi bilo zlasti v skladu s členom 47 Listine Evropske unije o temeljnih pravicah treba vzpostaviti pravne zaščitne ukrepe in pravico do učinkovitega pravnega sredstva v zvezi z odločitvijo o predaji v odgovorno državo članico. Da se zagotovi spoštovanje mednarodnega prava, bi moralo učinkovito pravno sredstvo proti takim odločitvam obsegati tako preučitev uporabe te uredbe kot tudi pravnega in dejanskega stanja v državi članici, v katero je predan prosilec.“

14 Člen 3(2), prvi pododstavek, te uredbe določa:

„Kadar na osnovi meril iz te uredbe ni mogoče določiti nobene odgovorne države članice, je za obravnavanje prošnje za mednarodno zaščito odgovorna prva država članica, v kateri je bila prošnja vložena.“

15 Člen 4(1) navedene uredbe določa:

„Čim je prošnja za mednarodno zaščito vložena v državi članici v smislu člena 20(2), njeni pristojni organi obvestijo prosilca o uporabi te uredbe in zlasti o:

[…]

(b) merilih za določitev odgovorne države članice in hierarhiji takšnih meril v različnih fazah postopka in njihovem trajanju, vključno z dejstvom, da lahko država članica, v kateri je bila vložena prošnja za mednarodno zaščito, postane odgovorna v skladu s to uredbo, tudi če taka odgovornost ne izhaja iz teh meril;

(c) osebnem razgovoru v skladu s členom 5 in možnosti predložitve informacij o prisotnosti družinskih članov, sorodnikov ali drugih svojcev v državah članicah, vključno z načini, na katere lahko prosilec poda take informacije;

[…]“

16 Člen 6(4), prvi pododstavek, te uredbe določa:

„Za namene uporabe člena 8 država članica, v kateri je mladoletnik brez spremstva vložil prošnjo za mednarodno zaščito, čim prej ustrezno ukrepa, da ugotovi, ali ima mladoletnik brez spremstva na ozemlju držav članic družinske člane, brate ali sestre ali sorodnike, pri čemer ščiti največje koristi otroka.“

17 Člen 13(1) Uredbe Dublin III določa:

„Kadar se na podlagi dokazov ali posrednih okoliščin, opisanih na dveh seznamih iz člena 22(3) te uredbe, vključno s podatki iz Uredbe [Eurodac], ugotovi, da je prosilec ob prihodu iz tretje države nezakonito prečkal mejo države članice po kopnem, morju ali zraku, je za obravnavanje prošnje za mednarodno zaščito odgovorna država članica, v katero je vstopil na ta način. Ta odgovornost preneha 12 mesecev po datumu nezakonitega prehoda meje.“

18 Člen 17(1) te uredbe določa:

„Z odstopanjem od člena 3(1) se lahko vsaka država članica odloči, da obravnava prošnjo za mednarodno zaščito, ki jo v njej vloži državljan tretje države ali oseba brez državljanstva, tudi če tako obravnavanje ni njena odgovornost glede na merila iz te uredbe.

[…]“

19 Člen 18(1) navedene uredbe določa:

„Odgovorna država članica po tej uredbi, je zavezana, da:

(a) pod pogoji iz členov 21, 22 in 29 sprejeti prosilca, ki je vložil prošnjo v drugi državi članici;

(b) pod pogoji iz členov 23, 24, 25 in 29 ponovno sprejeti prosilca, katerega prošnja se obravnava in ki je podal prošnjo v drugi državi članici ali ki je na ozemlju druge države članice brez dokumenta za prebivanje;

(c) pod pogoji iz členov 23, 24, 25 in 29 ponovno sprejeti državljana tretje države ali osebo brez državljanstva, ki je umaknila prošnjo, ki se obravnava, in podala prošnjo v drugi državi članici ali ki je na ozemlju druge države članice brez dokumenta za prebivanje;

(d) pod pogoji iz členov 23, 24, 25 in 29 ponovno sprejeti državljana tretje države ali osebo brez državljanstva, katere prošnjo je zavrnila in ki je podala prošnjo v drugi državi članici ali ki je na ozemlju druge države članice brez dokumenta za prebivanje.“

20 Člen 20(1), (2) in (5) te uredbe določa:

„1. Postopek določanja odgovorne države članice se začne takoj, ko je v državi članici prvič vložena prošnja za mednarodno zaščito.

2. Prošnja za mednarodno zaščito šteje za vloženo, ko obrazec, ki ga predloži prosilec, ali poročilo, ki ga pripravi pristojni organ, prispe do pristojnega organa zadevne države članice. Kadar prošnja ni pisna, mora biti čas med izjavo o nameri in pripravo poročila čim krajši.

[…]

5. Prosilca, ki je prisoten v drugi državi članici brez dokumenta za prebivanje ali ki tam vloži prošnjo za mednarodno zaščito po umiku svoje prve prošnje, podane v drugi državi članici med postopkom določanja odgovorne države članice, država članica, v kateri je bila najprej vložena ta prošnja za mednarodno zaščito, ponovno sprejme pod pogoji iz členov 23, 24, 25 in 29 z namenom dokončanja postopka določanja odgovorne države članice.

[…]“

21 Člen 21(1) Uredbe Dublin III določa:

„Kadar država članica, v kateri je bila vložena prošnja za mednarodno zaščito, meni, da je za obravnavanje prošnje odgovorna druga država članica, lahko čim hitreje, v vsakem primeru pa tri mesece od datuma, na katerega je bila prošnja vložena v smislu člena 20(2), od druge države članice zahteva, da sprejme prosilca.

Ne glede na prvi pododstavek v primeru zadetka v sistemu Eurodac, ki se ujema s podatki, zabeleženimi v skladu s členom 14 Uredbe [Eurodac], se v skladu s členom 15(2) navedene uredbe zahteva pošlje v dveh mesecih od prejema tega zadetka.

Kadar zahteva po sprejemu prosilca ni dana v obdobjih, določenih v prvem in drugem pododstavku, je za obravnavanje prošnje za mednarodno zaščito odgovorna država članica, v kateri je bila prošnja vložena.“

22 Člen 22 Uredbe Dublin III določa:

„1. Država članica, na katero je zahteva naslovljena, preveri potrebno in se o zahtevi za sprejem prosilca odloči v dveh mesecih od datuma, ko je prejela zahtevo.

[…]

3. Komisija z izvedbenimi akti vzpostavi in redno pregleduje oba seznama z navedbo ustreznih elementov dokazov in posrednih okoliščin v skladu z merili iz točk (a) in (b) tega odstavka. Ti izvedbeni akti se sprejmejo v skladu s postopkom pregleda iz člena 44(2).

(a) Dokazi:
   (i) to se nanaša na formalne dokaze, ki določajo odgovornost v skladu s to uredbo, kolikor ni ovrženo z dokazom o nasprotnem;

[…]

6. Kadar država članica, ki daje zahtevo, prosi za nujen odgovor […], država članica, na katero je zahteva naslovljena, vloži vse napore, da bi spoštovala zahtevani rok. V izrednih primerih, ko se lahko dokaže, da je obravnavanje zahteve za sprejem prosilca posebej zapleteno, lahko država članica, na katero je zahteva naslovljena, odgovori po zahtevanem roku, vendar v vsakem primeru najkasneje v enem mesecu. […]

7. Opustitev ukrepanja v dvomesečnem roku iz odstavka 1 in enomesečnem roku iz odstavka 6 je enakovredna sprejetju zahteve in posledica tega je obveznost sprejema osebe, vključno z obveznostjo zagotovitve ustrezne ureditve za prihod.“

23 Člen 27(1) te uredbe določa:

„Prosilec […] ima pravico do učinkovitega pravnega sredstva v obliki pritožbe zoper odločitev o predaji ali ponovnega dejanskega in zakonskega pregleda te odločitve pred sodiščem ali razsodiščem.“

24 Člen 28(3) navedene uredbe določa:

„Pridržanje traja čim manj časa in ne sme trajati dlje, kot je razumno potrebno za skrbno izvedbo potrebnih upravnih postopkov vse do izvršitve predaje v skladu s to uredbo.

Kadar je oseba pridržana v skladu s tem členom, rok za predložitev zahteve za sprejem ali ponovni sprejem ni daljši od enega meseca od vložitve prošnje. […]

[…]

Kadar država članica, ki daje zahtevo, zahteve za sprejem ali ponovni sprejem ne predloži v predpisanem roku […], oseba več ne sme biti pridržana. […]“

Nemško pravo

25 Člen 5(1) Asylgesetz (zakon o azilu) v različici, ki je bila objavljena 2. septembra 2008 (BGBl. 2008 I, str. 1798, v nadaljevanju: AsylG), določa:

„O prošnjah za azil odloča [urad]. [Urad] je v skladu s tem zakonom prav tako pristojen za ukrepe in odločbe, sprejete na področju prava tujcev.“

26 Člen 14(1) AsylG določa:

„Prošnjo za azil je treba vložiti pri izpostavi [urada], ki je pripisana sprejemnemu centru, pristojnemu za sprejem tujca.“

27 Člen 23 AsylG določa:

„1. Tujec, ki je sprejet v sprejemni center, se mora nemudoma ali na datum, ki ga določi sprejemni center, zaradi vložitve prošnje za azil osebno zglasiti pri izpostavi [urada].

2. […] Sprejemni center o sprejemu tujca […] nemudoma obvesti izpostavo [urada], ki mu je pripisana.“

28 Člen 63a(1) AsylG določa:

„Tujcu, ki je zaprosil za azil, ni pa še vložil prošnje za azil, se nemudoma izda potrdilo o prijavi kot prosilec za azil. To potrdilo vsebuje osebne podatke in sliko prosilca za azil ter navedbo sprejemnega centra, v katerega se mora tujec za vložitev prošnje za azil nemudoma odpraviti.“

Spor o glavni stvari in vprašanja za predhodno odločanje

29 T. Mengesteab je v Münchnu (Nemčija) pri Regierung von Oberbayern (vlada Zgornje Bavarske, Nemčija) 14. septembra 2015 zaprosil za azil. Ta organ mu je istega dne izdal prvo potrdilo o prijavi kot prosilec za azil. Drugo tako potrdilo mu je 8. oktobra 2015 izdal Zentrale Ausländerbehörde Bielefeld (centralni organ za tujce v Bielefeldu).

30 Čeprav v postopku pred predložitvenim sodiščem ni bilo ugotovljeno, kdaj je eden od teh organov uradu posredoval informacije v zvezi s prosilcem, je navedeno sodišče lahko ugotovilo, da je T. Mengesteab uradu večkrat poslal potrdilo o prijavi kot prosilec za azil in da je urad prejel original tega potrdila, njegovo kopijo ali bistvene podatke iz njega najpozneje 14. januarja 2016.

31 Urad je T. Mengesteaba zaslišal 22. julija 2016 in ta je takrat lahko vložil formalno prošnjo za azil.

32 Ker se je po preverjanju v sistemu Eurodac izkazalo, da so bili prstni odtisi zainteresiranega subjekta odvzeti v Italiji, je urad 19. avgusta 2016 od italijanskih organov zahteval, naj sprejmejo T. Mengesteaba na podlagi člena 21 Uredbe Dublin III.

33 Italijanski organi na to zahtevo za sprejem niso odgovorili.

34 Urad je z odločbo z dne 10. novembra 2016 zavrnil prošnjo T. Mengesteaba za azil, ugotovil neobstoj razlogov, ki bi prepovedovali njegovo odstranitev, odredil njegovo predajo Italiji in proti njemu izrekel šestmesečno prepoved vstopa in prebivanja od dneva odstranitve.

35 T. Mengesteab je to odločbo izpodbijal pred Verwaltungsgericht Minden (upravno sodišče v Mindnu, Nemčija) tako, da je tožbi dodal predlog za priznanje odložilnega učinka. Navedeno sodišče je 22. decembra 2016 ugodilo temu predlogu za priznanje odložilnega učinka.

36 Tožeča stranka iz postopka v glavni stvari v utemeljitev svoje tožbe zatrjuje, da je odgovornost za obravnavo njegove prošnje za mednarodno zaščito v skladu s členom 21(1) Uredbe Dublin III prešla na Zvezno republiko Nemčijo, ker je bila zahteva za sprejem posredovana šele po izteku trimesečnega roka, določenega v prvem pododstavku tega člena.

37 Predložitveno sodišče poudarja, da se v nemškem pravu dejanje prošnje za azil, ki se navadno opravi pri organu, ki ni urad, loči od vložitve formalne prošnje za azil pri uradu. Državljana tretje države, ki zaprosi za azil, se napoti na sprejemni center, kjer prejme potrdilo o prijavi kot prosilec za azil. Ta center mora nato nemudoma obvestiti urad o tem, da je zainteresirani subjekt zaprosil za azil. Vendar pa organi, ki jim je naloženo to obveščanje, te obveznosti zlasti v drugem polletju leta 2015 zaradi izrednega porasta števila prosilcev za azil, ki so v Nemčijo prispeli v tem obdobju, pogosto niso izpolnili. V teh okoliščinah so morali številni prosilci za azil za vložitev svojih formalnih prošenj za azil čakati več mesecev, ne da bi imeli možnost pospešitve tega postopka.

38 V teh okoliščinah je Verwaltungsgericht Minden (upravno sodišče v Mindnu) prekinilo odločanje in Sodišču v predhodno odločanje predložilo ta vprašanja:

„1. Ali lahko prosilec za azil zaradi izteka roka za predložitev zahteve za sprejem (člen 21(1), tretji pododstavek, Uredbe [Dublin III]) uveljavlja prenos odgovornosti na državo članico, ki poda zahtevo?

2. Če je odgovor na prvo vprašanje pritrdilen: ali lahko prosilec za azil prehod odgovornosti uveljavlja tudi, če ga je država članica, na katero je zahteva za sprejem naslovljena, še naprej pripravljena sprejeti?

3. Če je odgovor na drugo vprašanje nikalen: ali je na podlagi izrecne privolitve oziroma privolitve na podlagi molka (člen 22(7) Uredbe [Dublin III]) države članice, na katero je zahteva za sprejem naslovljena, mogoče sklepati, da je ta še naprej pripravljena sprejeti prosilca za azil?

4. Ali se lahko dvomesečni rok iz člena 21(1), drugi pododstavek, Uredbe [Dublin III] po izteku trimesečnega roka iz člena 21(1), prvi pododstavek, Uredbe [Dublin III] konča, če od začetka trimesečnega roka mine več kot en mesec, preden država članica, ki poda zahtevo, opravi poizvedbo v podatkovni zbirki Eurodac?

5. Ali se prošnja za mednarodno zaščito šteje za vloženo v smislu člena 20(2) Uredbe [Dublin III] že ob prvi izdaji potrdila o registraciji kot prosilca za azil ali šele ob vpisu formalne prošnje za azil? Zlasti:(a) Ali je potrdilo o registraciji kot prosilca za azil obrazec ali poročilo v smislu člena 20(2) Uredbe [Dublin III]?
   (b) Ali je pristojni organ v smislu člena 20(2) [Uredbe Dublin III] organ, ki je pristojen za sprejem obrazca ali pripravo poročila, ali organ, ki je pristojen za odločanje o prošnji za azil?
   (c) Ali poročilo, ki ga pripravijo organi, do pristojnega organa prispe tudi, če mu je bila sporočena bistvena vsebina obrazca ali poročila, ali pa mu mora biti za to posredovan izvirnik ali kopija poročila?

6. Ali je lahko posledica zakasnitev med prvo zaprositvijo za azil oziroma prvo izdajo potrdila o registraciji kot prosilca za azil in predložitvijo zahteve za sprejem prenos odgovornosti na državo članico, ki poda zahtevo, ob analogni uporabi člena 21(1), tretji pododstavek, Uredbe [Dublin III] ali obveznost države članice, ki poda zahtevo, da uporabi pravico do prevzema odgovornosti v skladu s členom 17(1), prvi pododstavek, Uredbe [Dublin III]?

7. Če je odgovor na šesto vprašanje glede ene od obeh možnosti pritrdilen: po izteku katerega obdobja je treba izhajati iz tega, da je podana nesorazmerna zakasnitev pri predložitvi zahteve za sprejem?

8. Ali se za zahtevo za sprejem, v kateri je država članica, ki jo poda, navedla le datum vstopa na njeno ozemlje in datum vložitve formalne prošnje za azil, ne pa tudi datum prve zaprositve za azil oziroma datum prve izdaje potrdila o registraciji kot prosilca za azil, šteje, da je bila predložena v roku iz člena 21(1), prvi pododstavek, Uredbe [Dublin III] ali pa je taka zahteva ‚brez učinka'?“

Postopek pred Sodiščem

39 Predložitveno sodišče je predlagalo, naj se uporabi hitri postopek iz člena 105 Poslovnika Sodišča.

40 Predsednik Sodišča je s sklepom z dne 15. februarja 2017, Mengesteab (C-670/16, neobjavljen, EU:C:2017:120), temu predlogu ugodil.

Vprašanja za predhodno odločanje

Prvo in drugo vprašanje

41 Predložitveno sodišče s prvim in drugim vprašanjem, ki ju je treba preučiti skupaj, v bistvu sprašuje, ali je treba člen 27(1) Uredbe Dublin III razlagati tako, da se lahko prosilec za mednarodno zaščito v okviru pravnega sredstva zoper odločitev o predaji, sprejeto v zvezi z njim, sklicuje na iztek roka, določenega v členu 21(1) navedene uredbe, in to tudi če je država članica, na katero je zahteva naslovljena, pripravljena sprejeti tega prosilca.

42 V členu 27(1) Uredbe Dublin III je pojasnjeno, da ima prosilec za mednarodno zaščito pravico do učinkovitega pravnega sredstva v obliki pritožbe zoper odločitev o predaji ali ponovnega dejanskega in zakonskega pregleda te odločitve pred sodiščem ali razsodiščem.

43 Obseg pravnega sredstva, ki je na voljo prosilcu za mednarodno zaščito zoper odločitev o predaji, ki je bila sprejeta v zvezi z njim, je pojasnjen v uvodni izjavi 19 te uredbe, v kateri je navedeno, da bi moralo učinkovito pravno sredstvo, ki je z navedeno uredbo uvedeno zoper odločitve o predaji, zato da se zagotovi spoštovanje mednarodnega prava, na eni strani obsegati preučitev uporabe te uredbe in na drugi pravnega in dejanskega stanja v državi članici, v katero je predan prosilec (glej v tem smislu sodbo z dne 7. junija 2016, Ghezelbash, C-63/15, EU:C:2016:409, točki 38 in 39).

44 Ta pojasnila so podprta s splošnim razvojem sistema določitve države članice, odgovorne za preučitev prošnje za azil, vložene v eni od držav članic (v nadaljevanju: Dublinski sistem), zaradi sprejetja Uredbe Dublin III, in s cilji iz te uredbe (glej v tem smislu sodbo z dne 7. junija 2016, Ghezelbash, C-63/15, EU:C:2016:409, točka 45).

45 V zvezi s tem razvojem je treba opozoriti, da se zakonodajalec Unije v okviru te uredbe za določitev odgovorne države članice ni omejil na vzpostavitev organizacijskih pravil, ki urejajo odnose med državami članicami, ampak se je odločil, da prosilce za azil vključi v ta postopek, tako da je države članice zavezal, da jih obvestijo o merilih glede odgovornosti ter jim ponudil možnost predložitve informacij, ki omogočajo pravilno uporabo teh meril in jim zagotavljajo pravico do učinkovitega pravnega sredstva zoper morebitno odločitev o predaji, sprejeto ob koncu postopka (glej v tem smislu sodbo z dne 7. junija 2016, Ghezelbash, C-63/15, EU:C:2016:409, točke od 47 do 51).

46 Kar zadeva cilje iz navedene uredbe, je treba zlasti poudariti, da iz uvodne izjave 9 te uredbe izhaja, da je ob tem, da potrjuje načela, na katerih temelji Uredba št. 343/2003, njen namen, da se na podlagi izkušenj uvedejo potrebne izboljšave, ne samo glede učinkovitosti Dublinskega sistema, temveč tudi zaščite, ki se prizna prosilcem, ki jim je zaščita zagotovljena zlasti z učinkovitim in celovitim sodnim varstvom, do katerega so ti upravičeni (sodba z dne 7. junija 2016, Ghezelbash, C-63/15, EU:C:2016:409, točka 52).

47 Ozka razlaga obsega pravice do pravnega sredstva, določene v členu 27(1) Uredbe Dublin III, pa bi lahko bila v nasprotju z uresničevanjem tega cilja (glej v tem smislu sodbo z dne 7. junija 2016, Ghezelbash, C-63/15, EU:C:2016:409, točka 53).

48 Iz navedenega izhaja, da je treba to določbo razlagati tako, da prosilcu za mednarodno zaščito nudi učinkovito sodno varstvo s tem, da mu zlasti zagotavlja možnost vložitve pravnega sredstva zoper odločbo o predaji, sprejeto v zvezi z njim, ki se lahko nanaša na preučitev te uredbe, vključno s spoštovanjem postopkovnih jamstev, določenih z navedeno uredbo (glej v tem smislu sodbo z dne 7. junija 2016, Karim, C-155/15, EU:C:2016:410, točka 22).

49 V zvezi s tem je treba, čeprav uporaba Uredbe Dublin III v bistvu temelji na izvedbi postopka določitve odgovorne države članice, ki se določi na podlagi meril iz poglavja III te uredbe (sodbi z dne 7. junija 2016, Ghezelbash, C-63/15, EU:C:2016:409, točka 41, in z dne 7. junija 2016, Karim, C-155/15, EU:C:2016:410, točka 23), poudariti, da je ta postopek del postopkov za sprejem in ponovni sprejem, ki jih je treba obvezno izvesti v skladu s pravili, določenimi zlasti v poglavju VI navedene uredbe.

50 Kot generalna pravobranilka poudarja v točki 72 sklepnih predlogov, je treba, natančneje, te postopke izvesti ob spoštovanju več zavezujočih rokov.

51 Člen 21(1) Uredbe Dublin III tako določa, da je treba zahtevo za sprejem podati čim hitreje, v vsakem primeru pa tri mesece od datuma, na katerega je bila prošnja za mednarodno zaščito vložena. Ne glede na ta prvi rok je treba v primeru zadetka v sistemu Eurodac, ki se ujema s podatki, zabeleženimi v skladu s členom 14 Uredbe Eurodac, to zahtevo podati v dveh mesecih od prejema tega zadetka.

52 V zvezi s tem je treba poudariti, da je zakonodajalec Unije določil učinke izteka teh rokov, tako da je v členu 21(1), tretji pododstavek, Uredbe Dublin III pojasnil, da je, kadar navedena zahteva ni podana v navedenih rokih, za obravnavanje prošnje za mednarodno zaščito odgovorna država članica, v kateri je bila ta vložena.

53 Iz tega izhaja, da določbe iz člena 21(1) te uredbe, čeprav je njihov namen določitev mej postopka za sprejem, tako kot merila iz poglavja III navedene uredbe prispevajo tudi k določanju odgovorne države članice v smislu te uredbe. Zato odločbe o predaji drugi državi članici od tiste, v kateri je bila vložena prošnja za mednarodno zaščito, ni mogoče veljavno sprejeti po izteku rokov iz teh določb.

54 Navedene določbe tako odločilno prispevajo k doseganju cilja hitre obravnave prošenj za mednarodno zaščito, navedenega v uvodni izjavi 5 Uredbe Dublin III, s tem, da v primeru zamude pri izvedbi postopka za sprejem zagotavljajo, da se obravnava prošnje za mednarodno zaščito opravi v državi članici, v kateri je bila ta prošnja vložena, zato da se ta obravnava dodatno ne odloži s sprejetjem in izvršitvijo odločbe o predaji.

55 V teh okoliščinah mora sodišče, ki odloča o pravnem sredstvu zoper odločbo o predaji, da se zagotovi, da je bila izpodbijana odločba o predaji sprejeta na podlagi pravilne uporabe postopka za sprejem, ki ga določa ta uredba, imeti možnost, da preuči trditve prosilca za azil, ki se sklicuje na kršitev določb iz člena 21(1) navedene uredbe (glej po analogiji sodbo z dne 7. junija 2016, Karim, C-155/15, EU:C:2016:410, točka 26).

56 Te ugotovitve ne more omajati trditev, ki sta jo navedli vlada Združenega kraljestva in Komisija, da to, da je to pravilo postopkovno, pomeni, da se nanj ni mogoče sklicevati v okviru pravnega sredstva iz člena 27(1) te uredbe.

57 Poleg tega, kar je bilo navedeno že v točki 53 te sodbe, je treba ugotoviti, da člen 27 Uredbe Dublin III ne uvaja nobene razlike med pravili, na katera se je mogoče sklicevati v okviru pravnega sredstva, ki ga določa, in da se uvodna izjava 19 te uredbe na splošno sklicuje na nadzor nad uporabo navedene uredbe.

58 Sicer pa omejitev obsega sodnega varstva, ki ga nudi Uredba Dublin III, na katero se je tako sklicevalo, ne bi bila v skladu s ciljem, navedenim v uvodni izjavi 9 te uredbe, okrepitve varstva, do katerega so upravičeni prosilci za mednarodno zaščito, ker je to okrepljeno varstvo zlasti v tem, da se tem prosilcem priznajo jamstva, ki so v bistvu postopkovna (glej v tem smislu sodbo z dne 7. junija 2016, Ghezelbash, C-63/15, EU:C:2016:409, točke od 47 do 51).

59 Okoliščina, ki jo je predložitveno sodišče navedlo v drugem vprašanju, da naj bi bila država članica, na katero je zahteva naslovljena, pripravljena sprejeti zadevno osebo kljub izteku roka iz člena 21(1) navedene uredbe, pa ne more biti odločilna.

60 Ker lahko do uporabe pravnega sredstva, določenega s členom 27(1) Uredbe Dublin III, načeloma pride le v položaju, v katerem je država članica, na katero je zahteva naslovljena, bodisi izrecno, v skladu s členom 22(1) te uredbe, bodisi implicitno, v skladu s členom 22(7) navedene uredbe, privolila v ta sprejem, namreč ta okoliščina ne more na splošno povzročiti omejitve obsega sodnega nadzora, določenega v navedenem členu 27(1) (glej v tem smislu sodbo z današnjega dne, A.S., C-490/16, točki 33 in 34).

61 Poleg tega je treba natančneje v zvezi s členom 21(1) navedene uredbe poudariti, da njen tretji pododstavek določa, da se v primeru izteka rokov iz dveh pododstavkov pred njim odgovornost v celoti prenese na državo članico, v kateri je bila vložena prošnja za mednarodno zaščito, ne da bi ta prenos pogojeval s katerim koli odzivom države članice, na katero je zahteva naslovljena.

62 Glede na vse navedeno je treba na prvo in drugo vprašanje odgovoriti, da je treba člen 27(1) Uredbe Dublin III v povezavi z uvodno izjavo 19 te uredbe razlagati tako, da se lahko prosilec za mednarodno zaščito v okviru pravnega sredstva zoper odločitev o predaji, sprejeto v zvezi z njim, sklicuje na iztek roka, določenega v členu 21(1) navedene uredbe, in to tudi če je država članica, na katero je zahteva naslovljena, pripravljena sprejeti tega prosilca.

Četrto vprašanje

63 Predložitveno sodišče s četrtim vprašanjem v bistvu sprašuje, ali je treba člen 21(1) Uredbe Dublin III razlagati tako, da je mogoče zahtevo za sprejem veljavno podati več kot tri mesece po vložitvi prošnje za mednarodno zaščito, če je ta zahteva podana v roku dveh mesecev od prejema zadetka v sistemu Eurodac v smislu te določbe.

64 Opozoriti je treba, da je treba v skladu s členom 21(1), prvi pododstavek, Uredbe Dublin III zahtevo za sprejem podati čim hitreje, v vsakem primeru pa tri mesece od datuma, na katerega je bila prošnja za mednarodno zaščito vložena.

65 Člen 21(1), drugi pododstavek, te uredbe določa, da je treba ne glede na člen 21(1), prvi pododstavek, navedene uredbe v primeru zadetka v sistemu Eurodac, ki se ujema s podatki, zabeleženimi v skladu s členom 14 Uredbe Eurodac, to zahtevo podati v dveh mesecih od prejema tega zadetka.

66 Člen 21(1), tretji pododstavek, Uredbe Dublin III pojasnjuje, da je, „[k]adar zahteva po sprejemu prosilca ni dana v obdobjih, določenih v prvem in drugem pododstavku, […] za obravnavanje prošnje za mednarodno zaščito odgovorna država članica, v kateri je bila prošnja vložena“.

67 Iz samega besedila te določbe torej izhaja, da mora biti zahteva nujno podana ob spoštovanju rokov iz člena 21(1) te uredbe, kar pomeni, da zahteva za sprejem nikakor ne more biti podana več kot tri mesece po vložitvi prošnje za mednarodno zaščito, če prejem zadetka v sistemu Eurodac ne more omogočati prekoračitve tega roka.

68 Ta ugotovitev je podprta s sobesedilom, v katero je umeščen člen 21(1) navedene uredbe, in cilji te uredbe, ki jih je treba upoštevati pri razlagi te določbe.

69 Posebni rok, ki je določen v členu 21(1), drugi pododstavek, Uredbe Dublin III, se namreč uporabi le ob prejemu zadetka v sistemu Eurodac, ki se ujema s podatki, zabeleženimi v skladu s členom 14 Uredbe Eurodac, torej s podatki o prstnih odtisih, vzetih ob nezakonitem prehodu zunanje meje.

70 Iz točke 7 dela I seznama A v Prilogi II k Uredbi št. 1560/2003 pa izhaja, da tak zadetek pomeni dokaz za nezakoniti prehod zunanje meje v smislu merila iz člena 13(1) Uredbe Dublin III. Ta zadetek je torej na podlagi člena 22(3)(a)(i) te uredbe formalni dokaz, ki določa odgovornost v skladu s tem merilom, če ni ovržen z nasprotnim dokazom.

71 Prejem zadetka v sistemu Eurodac, navedenega v členu 21(1), drugi pododstavek, navedene uredbe, zato lahko poenostavi postopek določanja odgovorne države članice v primerjavi s primeri, v katerih se tak zadetek ne prejme.

72 Ta okoliščina torej lahko utemelji to, da se po potrebi uporabi rok, ki je krajši od trimesečnega roka iz člena 21(1), prvi pododstavek, te uredbe, ne pa uporabe dodatnega roka, ki se k temu prišteje.

73 Poleg tega je razlaga člena 21(1) Uredbe Dublin III, navedena v točki 67 te sodbe, v skladu s ciljem hitre obravnave prošenj za mednarodno zaščito, navedenim v uvodni izjavi 5 te uredbe, ker zagotavlja, da zahteve za sprejem ni mogoče veljavno podati več kot tri mesece po vložitvi prošnje za mednarodno zaščito.

74 Na četrto vprašanje je treba zato odgovoriti, da je treba člen 21(1) Uredbe Dublin III razlagati tako, da zahteve za sprejem ni mogoče veljavno podati več kot tri mesece po vložitvi prošnje za mednarodno zaščito, tudi če je ta zahteva podana v manj kot dveh mesecih od prejema zadetka v sistemu Eurodac v smislu te določbe.

Peto vprašanje

75 Najprej je treba poudariti, da je iz predložitvene odločbe razvidno, da so original potrdila o prijavi kot prosilec, njegova kopija ali bistveni podatki iz njega prispeli na urad, ki je v Nemčiji organ, pristojen za izvajanje obveznosti iz Uredbe Dublin III, več kot tri mesece pred podajo zahteve za prevzem, medtem ko je zadevni državljan tretje države formalno prošnjo za azil vložil manj kot tri mesece pred podajo te zahteve.

76 V teh okoliščinah je treba šteti, da predložitveno sodišče s petim vprašanjem v bistvu sprašuje, ali je treba člen 20(2) te uredbe razlagati tako, da se šteje, da je prošnja za mednarodno zaščito vložena, če pisni dokument, ki ga je sestavil javni organ in ki potrjuje, da je državljan tretje države zaprosil za mednarodno zaščito, prispe do organa, pristojnega za izvajanje obveznosti iz navedene uredbe, in, po potrebi, če so zgolj bistveni podatki iz takega dokumenta, ne pa ta dokument ali njegova kopija, prispeli do tega organa, ali pa se šteje, da je taka prošnja vložena samo ob predložitvi formalne prošnje za azil.

77 Člen 20(2) Uredbe Dublin III določa, da se prošnja za mednarodno zaščito šteje za vloženo, ko obrazec, ki ga predloži prosilec, ali poročilo, ki ga pripravi pristojni organ, prispe do pristojnega organa zadevne države članice.

78 Ker pisnega dokumenta, ki so ga sestavili organi, ni mogoče šteti za obrazec, ki ga je predložil prosilec, je treba torej za odgovor na peto vprašanje ugotoviti, ali lahko dokument, kakršen je ta v postopku v glavni stvari, pomeni „poročilo, ki ga pripravi pristojni organ“ v smislu te določbe.

79 V zvezi s tem je treba poudariti, da besedilo, ki ga je uporabil zakonodajalec Unije, sicer jasno napotuje na pisni dokument, ki ga sestavijo organi, vendar iz tega besedila ne izhaja nobeno pojasnilo glede postopka, ki bi mu bilo treba slediti za sestavo tega dokumenta, ali glede podatkov, ki bi jih moral vsebovati.

80 Na podlagi uporabe pojma „poročilo“ oziroma enakovrednega pojma v nemški, španski, francoski, italijanski, nizozemski ali romunski različici bi bilo sicer mogoče sklepati, da mora biti ta dokument nujno v posebni obliki.

81 Vendar iz pojma, uporabljenega v drugih jezikovnih različicah, kot so danska, angleška, hrvaška, litvanska ali švedska različica, za opis dokumenta, ki ga pripravijo organi, iz člena 20(2) Uredbe Dublin III ne izhaja jasno, kakšno obliko naj bi imel ta dokument.

82 V skladu z ustaljeno sodno prakso pa je treba določbe prava Unije razlagati in uporabljati enotno ob upoštevanju različic v vseh jezikih Unije (glej v tem smislu sodbo z dne 8. decembra 2005, Jyske Finans, C-280/04, EU:C:2005:753, točka 31).

83 Poleg tega je treba za razlago prvega stavka člena 20(2) te uredbe upoštevati njegovo sobesedilo in cilje navedene uredbe.

84 V zvezi s tem je treba na prvem mestu poudariti, da ta določba v drugem stavku pojasnjuje, da mora biti čas med izjavo o nameri in pripravo poročila, kadar prošnja ni pisna, čim krajši, kar na eni strani kaže na to, da je sestava poročila v bistvu formalnost, namenjena sprejemu namere državljana tretje države o vložitvi prošnje za mednarodno zaščito, in na drugi na to, da se njene uresničitve ne sme odložiti.

85 Na drugem mestu iz člena 20(1) te uredbe izhaja, da se postopek določanja odgovorne države članice začne takoj, ko je v državi članici prvič vložena prošnja za mednarodno zaščito.

86 Mehanizmi, uvedeni z Uredbo Dublin III, zato da se v okviru tega postopka zberejo potrebni elementi, se torej uporabijo po vložitvi zahteve za mednarodno zaščito.

87 Člen 4(1) te uredbe poleg tega izrecno določa, da je treba prosilca po vložitvi take prošnje med drugim obvestiti o merilih za določitev odgovorne države članice, organizaciji osebnega razgovora in možnosti predložitve informacij pristojnim organom. Prav tako iz člena 6(4) navedene uredbe izhaja, da je treba po vložitvi prošnje za mednarodno zaščito med drugim za uporabo meril za določitev odgovorne države članice, kadar je prosilec za mednarodno zaščito mladoletnik brez spremstva, ki so določena v členu 8 te uredbe, izvesti ustrezne ukrepe za ugotavljanje istovetnosti družinskih članov, bratov ali sester ali sorodnikov mladoletnika brez spremstva na ozemlju držav članic.

88 Iz tega izhaja, da mora biti pristojni organ, da lahko učinkovito začne postopek določanja odgovorne države članice, zanesljivo obveščen o tem, da je državljan tretje države zaprosil za mednarodno zaščito, ne da bi bilo potrebno, da je pisni dokument, ki je bil za to pripravljen, v natančno določeni obliki ali da vsebuje dodatne elemente, upoštevne za uporabo meril, določenih z Uredbo Dublin III, ali *a fortiori* za vsebinsko presojo prošnje za mednarodno zaščito. V tej fazi postopka tudi ni potrebno, da je že bil organiziran osebni razgovor.

89 Preučitev pripravljalnega gradiva za Uredbo št. 343/2003, katere člen 4(2) je bil brez bistvenih sprememb prevzet v členu 20(2) Uredbe Dublin III, potrjuje to presojo.

90 Iz obrazložitve predloga Komisije (COM(2001) 447 final), na podlagi katerega je bila sprejeta Uredba št. 343/2003, je namreč na eni strani razvidno, da je treba za prošnjo za azil šteti, da je bila dejansko vložena, ko je bil namen prosilca za azil potrjen pri pristojnem organu, in na drugi strani, da je člen 4(2) te uredbe prevzet iz člena 2 Sklepa št. 1/97 z dne 9. septembra 1997, ki ga je sprejel odbor,

ustanovljen s členom 18 Dublinske konvencije z dne 15. junija 1990, o določbah za izvajanje Konvencije (UL 1997, L 281, str. 1). V zadnjenavedenem členu pa je bilo v odstavku 1 pojasnjeno, da se prošnja za azil šteje za vloženo, „ko nekaj, kar je v tem smislu napisano – bodisi obrazec, ki ga predloži prosilec za azil, ali poročilo, ki ga pripravi pristojni organ – prispe do organov zadevne države članice“.

91 Na tretjem mestu, učinkovitost nekaterih jamstev, priznanih prosilcu za mednarodno zaščito, bi bila omejena, če prejem pisnega dokumenta, kakršen je ta v postopku v glavni stvari, ne bi zadostoval za odraz vložitve prošnje za mednarodno zaščito.

92 Sprejetje take razlage tako ne bi povzročilo le odloga izvedbe ukrepov, namenjenih zagotovitvi združitve mladoletnika brez spremstva s člani njegove družine, temveč bi tudi podaljšalo trajanje pridržanja prosilca za mednarodno zaščito, saj se najdaljše trajanje pridržanja do predložitve zahteve za sprejem v skladu s členom 28(3) Uredbe Dublin III računa od vložitve prošnje za mednarodno zaščito.

93 Na četrtem mestu, Uredba Dublin III prvi državi članici, v kateri je bila vložena prošnja za mednarodno zaščito, dodeljuje posebno vlogo. Ta država članica je tako na podlagi člena 20(5) te uredbe v bistvu zavezana ponovno sprejeti prosilca, ki je v drugi državi članici, dokler postopek določanja odgovorne države članice ni končan. Poleg tega iz člena 3(2) navedene uredbe izhaja, da je, kadar na osnovi meril iz te uredbe ni mogoče določiti nobene odgovorne države članice, za obravnavanje prošnje za mednarodno zaščito odgovorna prva država članica, v kateri je bila prošnja vložena.

94 Člen 9(1) Uredbe Eurodac za to, da bi se med drugim zagotovila učinkovita izvedba teh določb, določa, da je treba prstne odtise vsakega prosilca za mednarodno zaščito praviloma posredovati v sistem Eurodac najpozneje 72 ur od vložitve prošnje za mednarodno zaščito, kot je opredeljena v členu 20(2) Uredbe Dublin III.

95 V teh okoliščinah bi ugotovitev, da dokument, kakršen je ta v postopku v glavni stvari, ni „poročilo“ v smislu te določbe, v praksi državljanom tretje države omogočala, da zapustijo državo članico, v kateri so zaprosili za mednarodno zaščito, in za to zaščito ponovno zaprosijo v drugi državi članici, ne da bi jih bilo zato mogoče predati prvi državi članici in celo ne da bi bilo mogoče z uporabo sistema Eurodac najti sledi njihovega prvotnega dejanja. Tak položaj bi lahko resno vplival na delovanje Dublinskega sistema, ker bi omajal poseben položaj, ki ga Uredba Dublin III dodeljuje prvi državi članici, v kateri se vloži prošnja za mednarodno zaščito.

96 Na petem mestu, ugotovitev, da je dokument, kakršen je ta v postopku v glavni stvari, „poročilo“ v smislu člena 20(2) Uredbe Dublin III, je v skladu s ciljem hitre obravnave prošenj za mednarodno zaščito, navedenim v uvodni izjavi 5 te uredbe, ker taka razlaga zagotavlja, da se postopek določanja odgovorne države članice začne čim prej, ne da bi bilo treba sprejeti odlog zaradi izpolnitve formalnosti, ki za izvedbo tega postopka ni potrebna. Ta cilj pa bi bil oslabljen, če bi bil začetek navedenega postopka odvisen zgolj od možnosti, ki jo izbere pristojni organ, kot je določitev sestanka za izvedbo osebnega razgovora.

97 Ob upoštevanju vseh teh elementov je treba pisni dokument, kakršen je ta v postopku v glavni stvari, ki ga je sestavil javni organ in ki potrjuje, da je državljan tretje države zaprosil za mednarodno zaščito, šteti za „poročilo“ v smislu člena 20(2) te uredbe.

98 Glede na vlogo te določbe v sistemu, uvedenem z navedeno uredbo, in njenim namenom, kot izhaja iz navedenih preudarkov, je treba posredovanje bistvenih podatkov iz tega dokumenta pristojnemu organu šteti za posredovanje originala ali kopije tega dokumenta temu organu. To posredovanje torej zadostuje za dokaz, da se prošnja za mednarodno zaščito šteje za vloženo.

99 Trditev, ki so jo navedle nemška vlada, vlada Združenega kraljestva in Komisija, da je treba praviloma upoštevati razliko med „podajo“ in „vložitvijo“ prošnje za mednarodno zaščito, ki izhaja iz člena 6 Direktive o postopkih, teh ugotovitev ne more omajati.

100 Ne da bi bilo treba v tem postopku pojasniti obseg te razlike, je treba namreč najprej ugotoviti, da preučitev pojmov, ki so v zvezi s tem uporabljeni v raznih aktih iz skupnega evropskega azilnega sistema, ne vodi do prepričljivega rezultata. Tako se člen 18(1) Uredbe Dublin III v več jezikovnih različicah brez razlikovanja sklicuje na vložitev in podajo prošnje za mednarodno zaščito, medtem ko v drugih jezikovnih različicah napotuje izključno bodisi na vložitev bodisi na podajo take prošnje. Tudi v Direktivi 2013/33 sta ta pojma v raznih jezikovnih različicah njenih členov 6(1), 14(2) in 17(1) uporabljena različno.

101 Dalje, čeprav sta člen 6(4) Direktive o postopkih in člen 20(2) Direktive Dublin III zelo podobna, sta ti določbi različni, zlasti ker prva zahteva upoštevanje dokumenta, ki so ga pripravili organi, le če je to določeno z nacionalnim pravom. Poleg tega je člen 6(4) Direktive o postopkih naveden kot izjema od pravila iz člena 6(3) te direktive, v Uredbi Dublin III pa ni enakovrednega pravila.

102 Nazadnje, člen 6(4) Direktive o postopkih in člen 20(2) Uredbe Dublin III sta del dveh različnih postopkov, ki imata lastne zahteve in za katera med drugim glede roka veljata različni ureditvi, tako kot to določa člen 31(3) Direktive o postopkih.

103 Glede na vse zgoraj navedeno je treba na peto vprašanje odgovoriti, da je treba člen 20(2) te uredbe razlagati tako, da se šteje, da je prošnja za mednarodno zaščito vložena, če pisni dokument, ki ga je sestavil javni organ in ki potrjuje, da je državljan tretje države zaprosil za mednarodno zaščito, prispe do organa, pristojnega za izvajanje obveznosti iz navedene uredbe, in, po potrebi, če so zgolj bistveni podatki iz tega dokumenta, ne pa ta dokument ali njegova kopija, prispeli do tega organa.

Tretje vprašanje in vprašanja od šestega do osmega

104 Ob upoštevanju odgovorov na preostala vprašanja na tretje vprašanje in vprašanja od šestega do osmega ni treba odgovoriti.

Stroški

105 Ker je ta postopek za stranki v postopku v glavni stvari ena od stopenj v postopku pred predložitvenim sodiščem, to odloči o stroških. Stroški za predložitev stališč Sodišču, ki niso stroški omenjenih strank, se ne povrnejo.

Iz teh razlogov je Sodišče (veliki senat) razsodilo:

1. **Člen 27(1) Uredbe (EU) št. 604/2013 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 26. junija 2013 o vzpostavitvi meril in mehanizmov za določitev države članice, odgovorne za obravnavanje prošnje za mednarodno zaščito, ki jo v eni od držav članic vloži državljan tretje države ali oseba brez državljanstva v povezavi z uvodno izjavo 19 te uredbe je treba razlagati tako, da se lahko prosilec za mednarodno zaščito v okviru pravnega sredstva zoper odločitev o predaji, sprejeto v zvezi z njim, sklicuje na iztek roka, določenega v členu 21(1) navedene uredbe, in to tudi če je država članica, na katero je zahteva naslovljena, pripravljena sprejeti tega prosilca.**

2. **Člen 21(1) Uredbe št. 604/2013 je treba razlagati tako, da zahteve za sprejem ni mogoče veljavno podati več kot tri mesece po vložitvi prošnje za mednarodno zaščito, tudi če je ta zahteva podana v manj kot dveh mesecih od prejema zadetka v sistemu Eurodac v smislu te določbe.**

3. **Člen 20(2) Uredbe št. 604/2013 je treba razlagati tako, da se šteje, da je prošnja za mednarodno zaščito vložena, če pisni dokument, ki ga je sestavil javni organ in ki potrjuje, da je državljan tretje države zaprosil za mednarodno zaščito, prispe do organa, pristojnega za izvajanje obveznosti iz navedene uredbe, in, po potrebi, če so zgolj bistveni podatki iz tega dokumenta, ne pa ta dokument ali njegova kopija, prispeli do tega organa.**

Podpisi